

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra GJENKOMST TIL NEMI

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758730736/facsimile.pdf> (tilgået 23. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

„Ak, Madonna nok beskjermer
Naaderig vort lille Huus,
Og naar Faren ret sig nærmer,
Hjælper Sanct Emidius.”
Faste Tro! som aldrig slipper,
Og som dybt fra Hjertets Vraa
Ej alene flytter Klipper,
Men faaer Klipper til at staae! –

Dagen liden,
Solen synker bag de dunkle Vande;
Snart bryder Morgnen frem i fjerne Lande
Med Dug og Fugleqvadder,
Mens her den stjerneklare Nat
Hearuller hurtigt over Jorden,
Ej dvælende som i det høje Norden –
Paa Dagens Lystspil falder Tæppet brat.

Men selv den sidste Dæmringsscene
Har laudlig Ynde bag de dunkle Grene.
Teresa alt sin Conca hævet har
Og iler rank med Pigerne til Kilden;
Hør, hvilken Latter, Spøg og Drillen,
Mens Vandet sprudler i det kolde Kobberkar.
Den trivelige Franciscaner
Ganer skottende forbi paa hellig Viis,
Det hører til hans fromme Vaner
At sagtne Gangen her og ta'e en Pris. –

Der flammer Blus omkring i Dalen,
– En enkelt Stjerne titter frem,

Paa Bjergets Stig gaaer Bonden langsomt hjem
Og synger drøveligt om Elskovsqvalen;
Det sorte Svîn ham følger hundekjælen
Og gryntende i Hælen. –

See Søen i den stille Sommerqveld,
Hvor klar og rolig! som den Vises Sjæl:
Mens Havet hist i evig Gjæring hildet
Bestandig gynger en urolig Slægt,
Den lille Sø staaer i sin Ligevægt
Og viser Himlens rene Billed. –
Man hører Klippekindens fjerne Fald,
Til Søen risler den i krumme Gauge,
Men driver Møllen først med sit Krystal.
Om Kilden tale Oldtids Sange;
Det var Egerta den ømme,
Da Numa blegnede i Dødens Stund,
Som vandred i Erindringsdrømme
Med stille Graad i Nemts Lund.
Men hendes Elskovssukke førte Vinden
Hen til Dianas strenge Øre,
Som elsked kun at høre
Det sidste Suk af Hjorten og af Hinden;
Da harmedes Gudinden:
Egerta forsvandt – den skønne Pige
Opløstes til en evig Graad;
Snart saaes Nemi-Sø fremsttge.
Diana smilte til sin Daad:
Ja, end det glæder hende saare
I Maaneglands, til Elskovs Skræk,
At spille sine kolde Træk
I denne store Elskovstaare!